

Efter Dagsordenen gif man over til:

Fortfættelse af anden Behandling af „Forflag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872.“

(§ 20. Justitsministeriet, i Forbindelse med § 25 Post 7—8.)

Det Afsnit der fattedes under Forhandling, omfattede Udgiftsfiden § 20 (see Tillæg A, Sp. 61—76) og af § 25 de Poster, som vedrøre Justitsministeriet, nemlig Posterne 7 og 8 (see Tillæg A, Sp. 151—52), med de dertil hørende Udbringingsforflag (see Tillæg B, Nr. 13—20, Sp. 269—72, jfr. samme steds Nr. 28—40, Sp. 203—14.)

Ordføreren (Schjærting): Forlaget under Nr. 13 angaaer et Spørgsmaal, som navnlig turde være af Interesse for det ærede Things Jurister, thi det dreier sig her om et reent og skjært Lovfortolkningsspørgsmaal. I Lønningsloven for de ministerielle Embedsmænd af 31te Marts 1860 findes der i § 8 en Forskrift om, at naar Noget forener flere Embeder eller offentlige Bestillinger, skal han i den samlede Lønning lide et Afdrag, efter visse nærmere foreskrevne Regler. Da Generalprocureurens Cancellist tillige er Fuldmægtig i Justitsministeriet, gaaer han ind under denne Lovs Forskrifter, og har derfor maattet finde sig i at lide et saadant Afdrag. En aldeles lignende Forskrift findes i forskellige andre Lønningslove for de under dem indbefattede Embeds- og Bestillingsmænds Vedkommende, saaledes til Exempel i Lønningsloven af 12te Januar 1858, samt i Lønningsloven af 19de Februar 1861 og muligviis i flere. Da man nu iforsjor paa een Gang skulde have, jeg troer næsten en heel Snees Lønningslove for til Revision i Rigsdagen, saa det jo meget nær at tænke paa, om man ikke for at undgaae evindelige Gjentagelser kunde samle denne og andre lignende almindelige Forskrifter, som indeholdtes i disse forskellige Lønningslove, i een og samme Lov, der da blev en almindelig Lønningslov, hvortil de mange specielle Lønningslove sluttede sig, idet

disse fastsatte selve Lønningen. Denne Tanke fandt Rigsdagens fulde Bifald, og saaledes fremkom den saakaldte almindelige Lønningslov af 26de Marts 1870, der giver forskellige Forskrifter om Embedsmændene i Almindelighed og navnlig om de Embedsmænd, som omhandles i og Lønnes efter de specielle Lønningslove. I denne almindelige Lønningslov er der saaledes ogsaa optaget en § 5, der indeholder en Forskrift, som svarer til den Bestemmelse i de ældre Lønningslove, jeg nys omtalte, men Ordene ere her lidt anderledes, idet der staar: „Forener Noget flere Embeder eller Bestillinger, for hvilke særlig Lønning er fastsat ved Lønningslove, skal han“ osv. Da altsaa denne Forskrift udtrykkelig er knyttet til de Embedsmænd, der have flere Embeder, for hvilke Lønningen er fastsat ved Lønningslove, har Regjeringen meent, at der ikke længer haves Nødvendighed til at gjøre noget Afdrag i den nævnte Cancellists Gage, thi vel gaaer han som Fuldmægtig i Justitsministeriet ind under en af Lønningslovene, men som Cancellist hos Generalprocureuren er han ikke optagen i nogen af dem. Det er denne Opfattelse, som bestrides af Udvalgets Fleertal, der iøvrigt dengang, Betænkningen blev afgiven, var et Mindretal — en Bemærkning, som jeg henvender til det ærede Medlem for Roskilde (Hage) — men Udvalgets Mindretal, som altsaa tidligere var et Fleertal, er enig med Regjeringen. Det er nemlig en af de gode gamle Fortolkningsregler, at naar et vist Forhold tidligere er blevet omtalt i forskellige spredte Bestemmelser, og der saa kommer en ny Lov, som har til Hensigt at samle det, der tidligere enkeltviis var omtalt og derom give en almindelig Regel, saa har denne nye almindelige Lov forsaavidt hævet de ældre specielle Love. Det ærede Mindretal siger i Betænkningen, at disse ældre Love dog ikke ere blevne udtrykkelig ophævede. Dette er ganske sandt, men det er en Sætning, som i alt Fald for Jurister vil være vel bekendt, at den indirecte Ophævelse af Love affurat er Noget, hvorpaa man fra vor Lovgivning vil kunne hente mangfoldige Exempler. Jeg maa erkjende, at det er Noget, som man ikke saa